

Καλοκαίριασε!... Χυθήκαμε χαρούμενοι στους δρόμους, απειθάρχητοι, ανέμελοι οδηγοί στις εθνικές και επαρχιακές λεωφόρους και οδούς και «...όποιον πάρει ο Χάρος!...»

Τι κρίμα, αλήθεια! Το πρόβλημα ΔΕΝ εντοπίζεται στις σταθερές συνιστώσες του ελληνικού καλοκαιριού που ξεχειλίζουν με θαλασσινή αλμύρα, αντανακλούν το πεντελικό λευκό και το ανεπανάληπτο στον πλανήτη γαλάζιο του ουρανού, ακτινοβολούν με κάθε εισπνοή την πρόκληση πόθου και πάθους για τον έρωτα και για τη ζωή!

Δεν θα εγκλωβίσω τη σημερινή μου πίκρα στις ευπρόσδεκτες προκλήσεις του ελληνικού καλοκαιριού που ακόμη ΔΕΝ μας τις στέρησε η περιβόητη πλέον και καθόλου προσφιλής τρόικα!

Κάθε άλλο!...

Αλλά να, συνεχίζουν να υπάρχουν οι εθνικές «καρμανιόλες» στον Μαλλιακό, στη Χαλκιδική, στην Κοζάνη, στην εθνική Αθηνών-Πάτρας (τμήμα της περιβόητης ΠΑΘΕ που ακόμα ΔΕΝ ολοκληρώθηκε), και τι δεν υπάρχει στην όμορφη και δύσμοιρη Ελλάδα μας...

Το υποσχέθηκα στην μαυροφορεμένη γυναίκα που στάθηκε απέναντί μου τις προάλλες και μου ζήτησε να της δώσω μια λογική απάντηση στο φαινομενικά απλό ερώτημά της ενός «γιατί» που τελικά αποδείχθηκε να είναι από τα πλέον αμείλικτα «γιατί» που έχω αντιμετωπίσει εδώ και 40 χρόνια επαγγελματικής ζωής ξεκινώντας από τη Βοστώνη και το Πρόβιντενς συνεχίζοντας στο Μόναχο και το Σάλτσμπουργκ μέχρι τη δικιά μας Θεσσαλονίκη.

«Γιατί ΜΟΝΟ το δικό της παιδί, το δικό της σπλάχνο, να βρεθεί νεκρό μετά από ένα, με επιεική χαρακτηρισμό, ηλίθιο ατύχημα» όπου ο οδηγός της παρέας είχε «φροντίσει» να κατεβάσει αρκετά ποτηράκια για να «φτιαχτεί» και να οικοδομήσει...μεθοδικά την ψυχροσυναισθηματικά αποφορτισμένη κατάσταση που στα Μικρασιάτικα ελληνικά αποκαλείται «τσακίρ κέφι»...

Θεέ μου, ρώτησε η μάνα, ΓΙΑΤΙ;

Μη βιαστείτε να αντιτάξετε, ως αντεπιχείρημα την απορία σας «μήπως θα μετρίαζόταν ο πόνος της χαροκαμένης γυναίκας αν, όπως συχνά συμβαίνει επίσης, είχαν σκοτωθεί ΟΛΑ τα παιδιά που βρίσκονταν μέσα στο ίδιο όχημα;»

Δεν διέκρινα ούτε ίχνος τέτοιας χαιρέκακης πρόθεσης στο αμείλικτο ερώτημα της μιας από τις δυο χιλιάδες ακαριαία χαροκαμένες σε ετήσια βάση ελληνίδες μάνες (στις οποίες πρέπει να προσθέστε και μερικές ακόμη χιλιάδες κρίσιμα τραυματισμένων που βγαίνουν νεκροί από τις Μονάδες Εντατικής Θεραπείας...)

Διέκρινα την άδολη επιθυμία της χαροκαμένης μάνας να περάσω κάποια μηνύματα από τα blogs και αυτό κάνω!

Αγάπη σημαίνει σεβασμός για τον άλλο, ευθύνη του οδηγού σημαίνει αγάπη για τους επιβάτες του, έρωτας είναι η επιθυμία να επιμηκύνεις την εφήμερη ύπαρξή μας δίνοντάς της σπουδαία νοήματα, το οδηγήμα είναι χαρά και απόλαυση όχι μέσο εκτόνωσης του μίσους για τον συνάνθρωπο ίσως ακόμη και της κρυφής επιθυμίας να τερματίσουμε τη ζωή μας..

Υπάρχουν πολλοί ανάμεσά μας, όχι μόνο λόγω σπουδών ψυχολόγοι και κοινωνιολόγοι ερευνητές αλλά και απλοί άνθρωποι που οδηγούνται στη σκέψη ότι χρειάζεται κάποιες φορές να δούμε το ατύχημα ως ...φόνο εκ προμελέτης ή εξ αμελείας ή πάλι ως επιθυμία τερματισμού μιας άχαρης ζωής χωρίς νοήματα...

Αν υπάρχει ΚΑΙ τέτοιο πρόβλημα τότε τα άτομα με τέτοιον ψυχισμό ας επισκεφθούνε έναν

ψυχολόγο γιατί, ειλικρινά, εμείς ως συνεπιβάτες στο δικό του όχημα ή ως οδηγοί που ερχόμαστε από την απέναντι λωρίδα του επαρχιακού ή εθνικού δρόμου που ακριβώς φταίμε ώστε να απολήξουμε ως ένα τραγικό στατιστικό στοιχείο κάποιο καλοκαιριάτικο Σαββατοκύριακο;

Του Καθηγητή **Γιώργου Πιπερόπουλου**